

ЮРИДИЧНА ОСОБА VS ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ: ПРОБЛЕМАТИКА ВИЗНАННЯ ПРАВОСУБ'ЄКТНОСТІ

ЖОРНОКУЙ Юрій Михайлович - доктор юридичних наук, професор,
Харківський національний університет внутрішніх справ, кафедра цивільного
права та процесу

ORCID: 0000-0001-9669-6062

УДК 347.122

DOI: <https://doi.org/10.32782/ep.2024.3.14>

У статті на основі порівняльного аналізу конструкцій «юридична особа» та «штучний інтелект» проведено аналіз проблематики з'ясування питання про правосуб'єктність останнього. Зауважено, що існує потреба визначення механізму для кращого опису юридичної особистості штучного інтелекту шляхом застосування: 1) теорія штучного суб'єкта; 2) теорія реально існуючого суб'єкта; 3) гібридна теорія. Звертається увага, що кожна правова система має вирішити, яким суб'єктам вона надасть правосуб'єктність. З'ясовано, що питання про правосуб'єктність штучного інтелекту допоможе усунути певні неузгодженості в наділенні його юридичною особистістю. Увага має бути зосереджена на вирішенні проблем, пов'язаних з юридичною особистістю. Навіть якщо правосуб'єктність штучного інтелекту є політично недосяжною, то тривала дискусія може допомогти напрацювати більш аргументоване обґрунтування вже існуючих юридичних особистостей.

Ключові слова: штучний інтелект, юридична особа, фізична особа, правосуб'єктність, суб'єкт, об'єкт, правовідносини, права, обов'язки, інтелектуальна власність.

Постановка проблеми

У сучасному світі технології штучного інтелекту (далі – ШІ) вважають високоефективним засобом вирішення чисельних суспільних потреб. Активно дискутується питання можливості надання ШІ, який має моральну автономію, правосуб'єктності. Проте відповідний стан справ не свідчить

на користь «стабільності» суспільних відносин та існуючих правових конструкцій. Усе більше постає питання про потребу перегляду загальновизнаних у цивілістиці тез щодо суб'єктного складу, правового режиму об'єктів, сутності правосуб'єктності тощо, а іноді навіть ставиться під сумнів доцільність їх визнання або достатність доктринальної та правозастосовної аргументації для цього.

Розвиток не лише суспільних відносин, але й удосконалення комп'ютерних програм, за якими вже визнають властивості для автономності існування, аналізу існуючої інформації, самостійності прийняття рішень відповідно до заданих алгоритмів, свідчать про потребу у їх вирішенні. Наведені обставини поставили новий спектр питань, пов'язаних з розумінням сутності ШІ, визначенням його статусу або режиму, з розподілом прав та обов'язків між його розробниками, користувачами та самим ШІ (у разі наділення його правосуб'єктністю).

Стан дослідження проблеми

Проблемні питання щодо розуміння сутності та використання технологій ШІ вивчалися багатьма вітчизняними та іноземними вченими. Основний наголос, при цьому, зроблено як на з'ясуванні правової природи такої юридичної конструкції (Є. Мічурін, В. Яроцький, М. Laukyte, S. Raskulla та інші), так і порівняльній характеристиці ШІ з юридичними особами як штучними (неприродними) особа-

ми (S. Chesterman, V. Kurki, S. Solaiman та інші). На жаль, українська юриспруденція на сьогодні не досить повно та глибоко вивчає питання впливу ШІ на систему цивільно-правових зв'язків. Крім того, незважаючи на численні наукові здобутки у світовій юридичній науці, ця проблематика не втратила своєї актуальності, а окремі її аспекти, як-то; наділення ШІ правосуб'єктністю, визнання за ним окремих прав та обов'язків тощо, не отримали ґрунтовного науково-теоретичного дослідження.

Мета і завдання дослідження

З'ясування проблемних аспектів наділення ШІ правосуб'єктністю в контексті порівняння його з конструкцією юридичної особи поставлено за *мету* цієї статті. Для її досягнення проведено аналіз цивілістичної доктрини та правозастосовної практики, що стало *завданням* статті.

Виклад основного матеріалу

Сучасний стан дослідження характеристики ШІ свідчить про те, що переважна частина фахівців визнає за ним правовий режим об'єкта. Проте, усе яскравіше лунають пропозиції про доречність роботи з наголосом на двох основних підходах до розуміння статусу ШІ – як квазіфізичної особи та квазіюридичної особи [1, с. 501]. І якщо щодо поширення на ШІ концепції «еквівалента фізичної особи» існує застереження про недостатність аргументів на її користь, то нічого не заважає визнати роботів зі ШІ квазіюридичною особою [2, с. 45]. Враховуючи можливість існування певних дотичних елементів між категоріями «юридична особа (корпорація)» та «ШІ», постає питання про їх співвідношення в контексті визнання за останнім правосуб'єктності, тобто наділення правами та обов'язками (оскільки і юридична особа, і ШІ не є природними утвореннями).

Порівняння ШІ та юридичної особи ґрунтується передусім на їх відмінності від фізичної особи – відсутності розумових та емоційних здібностей. У юридичної особи, для її волевиявлення та забезпечення функціонування, створюються органи управління, які представляють її у цивіль-

ному обороті. По суті такими органами для ШІ є комп'ютерні пристрої, які мають запропоновані алгоритми [3]. Отже, й заперечення щодо неможливості визнання ШІ суб'єктом права ґрунтуються на тому, що він не має здібностей, які характерні лише для фізичних осіб (розумова діяльність, мислення, творчість тощо). Проте ці здібності відсутні й у юридичної особи, яка, незважаючи на це, визнається на національному та міжнародному рівні суб'єктом права (іноді під різними формами – компанія, корпорація тощо). При цьому застерігається, що здібності ШІ є ширшими, ніж у юридичної особи, оскільки ШІ має закладені алгоритми, відповідно до яких може приймати рішення без участі фізичної особи, тоді як у юридичної особи такі властивості відсутні [1, с. 503; 4, с. 1]. Наведений підхід постав основою для твердження, що *потенційним суб'єктом* цивільних відносин може бути робот, інтегрований із загальним ШІ, який має можливість самостійно вирішувати складні інтелектуальні завдання [5, с. 231–250].

Порівнюючи юридичну особу та ШІ варто мати на увазі, що питання особистості є подвійним, оскільки зміст цього статусу має певний спектр. Залишивши на час ідею про те, що технологія ШІ може заслуговувати визнання як особистості, рішення держави про її надання має ґрунтуватися на правах і обов'язках, які також будуть визнані [6, с. 819–844], тобто мова йде про *правосуб'єктність*, яка має основоположне значення для будь-якої законодавчої системи. Усі інші питання виникають через відсутність відповіді на запитання про те: хто може діяти та хто є суб'єктом прав і обов'язків?

Сучасні правові системи найбільш широкий статус особистості надають людям – вони мають усі основні права і можуть набувати всі види правових станів, закріплених загальними нормами (хоча окремі обмеження можуть бути встановлені за певних умов, наприклад, у випадку недієздатності). Більш обмежений статус особистості мають юридичні особи, чий законні права в основному обмежуються економічними відносинами. Ще більше обмежені особистісні

статуси можуть бути надані, наприклад, ненародженим дітям. Відповідно до концепції суб'єктивних прав, що ґрунтується на інтересах, таким істотам і організаціям можуть бути надані законні права у тому ступені, у якому правова система допускає, що вони мають власні інтереси, які потребують правового захисту (навіть якщо здійснення таких прав вимагає діяльності людини).

У практичній площині переважна частина правових систем формами юридичних особистостей визнають – природну (біологічну) і юридичну. Люди, як природні (біологічні) істоти набувають статус юридичної особистості – фізичної особи, з факту свого реального існування (ст. 24 ЦК України). Юридичні особи, навпаки, не є людьми, але закон надає їм певні права і обов'язки (ст. 80, 91, 92, 94 ЦК України).

Статус особи також поширюється на різні організаційно-правові форми юридичних осіб, які діють в економічній, соціальній чи релігійній сфері, оскільки вони використовуються для досягнення людських інтересів, покладаючись з цією метою на когнітивні навички своїх представників. Проте, що собою становить юридична особа – дискусія з численними підходами. Сутність юридичної особи полягає в тому, що: 1) вона здатна знати та здійснювати свої права як юридичний агент, і 2) на неї поширюються юридичні санкції, які, зазвичай, застосовуються до людей [7, с. 167–174].

Юридична особа – це суб'єкт прав і обов'язків, а надати законні права або покласти юридичні обов'язки – наділити правосуб'єктністю (правосуб'єктність «нефізичних» істот ґрунтується на філософському функціоналізмі [6, с. 822]). У юриспруденції триває дискусія щодо присвоєння юридичним особам правосуб'єктності та визнання того, що дискурс навколо цього питання є надуманим. Коли правова система наділяє юридичну особу правами і обов'язками, вона вирішує відноситися до неї так, якби вона, по суті, була особою. Це свого роду фікція, якою можуть користатися правові системи, незалежно від того, чи дійсно суб'єкт є особою [7, с. 155–179]. Іменування правосуб'єктності «фікцією» не означає, що вона позбавлена реальних на-

слідків. Навпаки, мета наділення суб'єкта правосуб'єктністю полягає в тому, щоб дати йому можливість певним чином впливати на правову систему і піддаватися певному впливу з її боку.

При обговоренні правосуб'єктності юридичної особи за основу беруться два основні напрямки (теорії) – теорія штучного суб'єкта (фікції)¹ та теорія реального суб'єкта (реалістична теорія або теорія незалежної особистості)² [9, с. 131–133]. Одночасне використання елементів двох вказаних теорій зумовило напрацювання гібридної теорії корпоративної юридичної особи, яка враховує той факт, що корпорації як юридичні особи можуть одночасно «бути людьми» і «ніколи не бути людьми» [10, с. 814] або бути «суб'єктом власності» і «об'єктом власності» [11, с. 62–65, 84–86]. Стверджується, що гібридна теорія краще відповідає правовій реальності корпоративної юридичної особи, оскільки вона враховує, що різні моделі корпоративної юридичної особи мають різні рівні автономії. Цю теорію було запропоновано використовувати і щодо інших організацій, у т. ч. держав, що постане як аналітична основа у напрацюванні концепції юридичної правосуб'єктності ШІ [12, с. 144, 327].

Проте не всі фахівці вважають, що необхідною умовою правосуб'єктності є наділення правами та обов'язками [11, с. 67–68], оскільки саме по собі визнання відповідного стану ще не означає «суб'єктність» у цивільному праві. Як аналогію наводять наділення тварини окремими правами (на повагу, не повинні піддаватися поганому поводженню чи жорстоким діям тощо), проте вони визнаються особливим об'єктом

¹ Особливе обґрунтування сутності юридичної особи в її розумінні як фікції отримала теорія контракту (символічна теорія), за якою корпорація – це сукупність її учасників [6, с. 823]. Ця теорія свідчить про побудову відносин за принципом «принципал – агент».

² Основу цієї моделі становить розуміння корпорації як реально існуючого самостійного суб'єкта, відмінного від суми її учасників. За цією моделлю в корпорації є інтереси, наміри, почуття моралі, права та обов'язки. Основу цієї теорії становить твердження, що юридична особа є такою ж реальною, як і фізична особа [8, с. 348].

цивільних прав [13, с. 70]. Відповідно й наявність у систем ШІ розвинутих когнітивних можливостей не може визнаватися вирішальним фактором. Певними такими можливостями, іноді кращими за можливості існуючих систем ШІ, по суті володіють й інші об'єкти (наприклад, тварини), і це не свідчить про необхідність визнання правосуб'єктності за такими об'єктами [14, с. 208–211].

Якщо визначати правосуб'єктність лише через наділення, у т. ч. й штучного утворення, суб'єктивними правами та юридичними обов'язками, то можна варто застерегти щодо потенційного існування «електронної правосуб'єктності»: 1) правосуб'єктність – штучне явище, яке виникає в результаті рішення правової системи визнати її наявність у конкретного суб'єкта (правосуб'єктність – фіктивний статус, що може бути наданий законом, якщо це відповідає його меті); 2) якщо правосуб'єктність – це сукупність прав та обов'язків, то вона є подільною (юридичні особистості не обов'язково повинні мати однаковий набір прав та обов'язків навіть в рамках однієї і тієї ж правової системи); 3) правосуб'єктність особи, навіть якщо вона зумовлює наявність у суб'єкта широкого кола прав і обов'язків, не обов'язково викликає ефективну його взаємодію з правовою системою (права і обов'язки, які юридична особистість може мати по закону, можуть не відповідати тим правам, які вона фактично має).

Існує тривала дискусія про межі правосуб'єктності: чи варто надавати статус особистості не лише людям та їх організаціям, але й тваринам, які не є людьми, об'єктам навколишнього середовища, програмним агентам тощо. Саме питання, що останнім часом становить основу соціальних, філософських та правових дискусій, зводиться до того чи мають роботи і системи ШІ (RAI), що мають когнітивні здатності, розглядатися та розумітися як «суб'єкти», а не просто «об'єкти».

У наукових працях про можливість наділення ШІ правосуб'єктністю акцентується увага на питаннях особистості не лише в юридичному сенсі, але й проблематики

того, які потрібні умови для того, щоб визнати за ними особистість у соціальному, біологічному або навіть теологічному сенсі [15, с. 181–193]. З урахуванням вказаного, існує пропозиція внести до переліку видів правосуб'єктності юридичної особи також «кіберздатність», під якою варто розуміти здатність бути активним учасником відносин в ІТ-сфері (укладати договори як користувач, бути учасником соціальних мереж, брати участь в інтерактивних акціях тощо [2, с. 42–46]).

Окрім зарубіжні та вітчизняні науковці пропонують уже в межах окремих сучасних правопорядків наділити ШІ цивільною правосуб'єктністю (О. А. Баранов [16], М. О. Стефанчук [17], J. Danaher [18], D. Gunkel, J. Wales [19]), оскільки: 1) він знаходиться поза контролем людини та 2) є відповідальним за завдану шкоду, а не звинувачувати за його вчинки виробника, власника або користувача (R. De Jong [20, с. 727–735]).

У противагу В. Л. Яроцький застерігає, що в межах вітчизняного (і не лише цивільного) законодавства на сьогодні наділення ШІ правосуб'єктністю є передчасним. На думку фахівця, саме людина відповідає нині за все, що відбувається на нашій планеті, і тільки вона на сьогодні може вважатися повноцінним учасником будь-яких суспільних відносин, а отже, мати універсальну правосуб'єктність [21, с. 605].

Варто пам'ятати, що правосуб'єктність надається за рішенням правової системи (держави) про її визнання за конкретною групою особистостей. Це рішення може, але не обов'язково, ґрунтуватися на статусі роботів як особистостей, оскільки правосуб'єктність є досить еластичною категорією. Спектр суб'єктів, яким система може надати правосуб'єктність, є досить широким. Отже, проблематика з'ясування питання про правосуб'єктність ШІ потребує визначення механізму для кращого опису юридичної особистості: 1) теорія штучного суб'єкта; 2) теорія реально існуючого суб'єкта; 3) гібридна теорія. Відповідь на це питання надасть можливість встановити окремі ключові характеристики – автономію, адаптивність і штучність.

Юридична особа та ШІ (*штучні сутності*) розглядаються як неприродні суб'єкти, які не мають особистої цінності. Отже, відсутня онтологічна причина мати юридичну особистість (правосуб'єктність) [22]. Проте юридичні особи можуть мати визнану державою правосуб'єктність, яка надається їм як результат виконання ними певної суспільної функції та створення доданої вартості [4, с. 7]. Якщо виходити з такого підходу, то можна очікувати надання й ШІ статусу юридичної особистості, але лише за умови, що він буде створювати корисну для суспільства певну додану вартість.

Оскільки правосуб'єктність становлять юридичні права і обов'язки, суб'єкти можуть мати їх різний набір – це стосується і правосуб'єктності людей, і правосуб'єктності юридичних осіб. Правова система, якщо б вона вирішила наділити системи ШІ (фактично роботів) правосуб'єктністю, мала б закріпити за ними такі права і обов'язки. Якщо цього не відбудеться, то спроби надати правосуб'єктність ШІ, не вирішуючи цього питання, означає розглядати правосуб'єктність як «чорний ящик». Варто застерегти, що якщо б роботи мали моральні права або збиралися їх набути, то надання їм статусу юридичної особистості шляхом наділення деякими законними правами сприяло б досягненню мети правових систем. Проте існує значний простір для сумніву щодо: 1) можливості створення коли-небудь роботів, що матимуть моральні права, і, 2) чи варто реалізовувати таку можливість (якщо б вона існувала).

Висновки

Проблематика з'ясування питання про правосуб'єктність ШІ потребує визначення механізму для кращого опису юридичної особистості: 1) теорія штучного суб'єкта; 2) теорія реально існуючого суб'єкта; 3) гібридна теорія. Відповідь на це питання надасть можливість встановити окремі ключові характеристики – автономію, адаптивність і штучність.

Кожна правова система має вирішити, яким суб'єктам вона надасть правосуб'єктність. Правові системи мають приймати це рішення з урахуванням своєї

кінцевої мети. Саме основне питання для правової системи щодо правосуб'єктності полягає у тому, чи сприяє надання правосуб'єктності конкретній особі досягненню цієї мети чи перешкоджає цьому.

Питання про правосуб'єктність ШІ допоможе усунути певні неузгодження у наділенні його юридичною особистістю. Увага має бути зосереджена на вирішенні проблем, пов'язаних з юридичною особистістю. Навіть якщо правосуб'єктність ШІ політично є недосяжною, то тривала дискусія може допомогти напрацювати більш аргументоване обґрунтування вже існуючих юридичних особистостей.

Навіть якщо припустити думку про існування політичної згоди на надання ШІ правосуб'єктності, то будуть потрібні різні набори прав і обов'язків залежно від технічних особливостей систем ШІ і, можливо, сфер, у яких вони будуть використані. Варто окреслити, чи охоплюватиме така правосуб'єктність усі галузі права, чи лише окремі з них (наприклад, лише цивільне право). Такі обставини створюють значні складнощі, які часто заважають нам прийняти чітку позицію з цього питання і порушують механізми координації, коли рішення такого роду слід приймати в різного роду правових контекстах.

Література

1. Ульянова Г. О. Цивільне право та штучний інтелект: актуальні питання майбутнього взаємовпливу. *Цивільне право України: погляд у майбутнє* : збірник наукових праць до 70-річчя з дня народження Наталії Семенівни Кузнецової / за заг. ред. Р. О. Стефанчука, О. О. Кота. Одеса : Вид-во «Юридика», 2024. С. 494–507.

2. Харитонов Є. О., Харитонova О. І. До проблеми цивільної правосуб'єктності роботів: Інтернет речей: проблеми правового регулювання та впровадження: матеріали наук.-практ. конф. (м. Київ, 29 листоп. 2018 р.) / упоряд.: Фурашев В. М., Дорогих С. О. Київ : Вид-во «Політехніка», 2018. С. 42–46.

3. Putriyanti Erma Defiana, Romainur Romainur, Rara Nadia. Artificial Intelligence: Legal Status and Development in the Estab-

lishment of Regulatory: *Changing of Law: Business Law, Local Wisdom and Tourism Industry*: Proceedings of the International Conference (ICCLB 2023). 31 Decemder 2023. URL: <https://www.atlantis-press.com/proceedings/icclb-23/125996673> (дата звернення: 11.04.2024).

4. Raskulla S. Hybrid theory of corporate legal personhood and its application to artificial intelligence. *Social Sciences*. 2023. Vol. 3. Issue 5. P. 1–14.

5. Nekt K., Tokareva V., Zubar V. Artificial intelligence as a potential subject of property and intellectual property relations. *Jus Humani Law Journal*. 2020. Vol. 9 (1). P. 231–250.

6. Chesterman S. Artificial Intelligence And The Limits Of Legal Personality. *International & Comparative Law Quarterly*. 2020. Vol. 69, Issue 4. P. 819–844.

7. Solaiman S. M. Legal personality of robots, corporations, idols and chimpanzees: a quest for legitimacy. *Artificial Intelligence and Law*. 2017. Issue 25 (2). P. 155–179.

8. Machen A. W. Corporate personality (continued). *Harv Law Rev*. 1911a. 24(5). P. 347–365.

9. Сучасні проблеми цивільного права та процесу : навч. посіб. / С. О. Сліпченко, О. В. Синегубов, В. А. Кройтор та ін. ; за ред. Ю. М. Жорнокуя та Л. В. Красицької. Харків : Право, 2017. 808 с.

10. Chatman C. N. The corporate personhood two-step. *Nevada Law Journal*. 2018. Issue 18(3). P. 811–861.

11. Kurki V. A. *A theory of legal personhood*. Oxford University Press, Oxford. 2019. 202 p.

12. Raskulla S. European constitution of corporations: legal personhood, legal powers & legal governance of corporate entities in the European union: Doctoral dissertation (monograph). Tampere University, Tampere. 2022. 373 p.

13. Мічурін Є. О. Правова природа штучного інтелекту. *Форум права*. 2020. № 5. С. 67–75.

14. Novelli C., Bongiovanni G., Sartor G. A conceptual framework for legal personality and its application to AI. *Jurisprudence*. 2022. Vol. 13. № 2. P. 194–219.

15. Foerst A. Robots and theology. *Erwägen Wissen Ethik*. 2009. Issue 20(2). P. 181–193.

16. Баранов О. А. Інтернет речей і штучний інтелект: витоки правового регулювання. *IT-право: проблеми та перспективи розвитку в Україні* : зб. матеріалів II Міжнар. наук.-практ. конф. (Львів, 17 листоп. 2017 р). Львів : НУ «Львівська політехніка», 2017. С. 18–42.

17. Стефанчук М. О. Цивільна правосуб'єктність фізичних осіб та особливості її здійснення: монографія. Київ : Арт-тек, 2020. 479 с.

18. Danaher J. Robot Betrayal: a Guide to the Ethics of Robotic Deception. *Ethics and Information Technology*. 2020. Vol. 22. P. 117–128.

19. Gunkel D. J., Wales J. J. Debate: What is Personhood in the Age of AI? *AI & Society*. 2021. Vol. 36. Issue 2. P. 473–486.

20. De Jong R. The Retribution-Gap and Responsibility-Loci Related to Robots and Automated Technologies: A Reply to Nyholm. *Science and Engineering Ethics*. 2020. Vol. 26. P. 727–735.

21. Яроцький В. Л. Вплив цифровізації на окремі сфери цивільно-правового регулювання. *Цивільне право України: погляд у майбутнє* : збірник наукових праць до 70-річчя з дня народження Наталії Семенівни Кузнецової / за заг. ред. Р. О. Стефанчука, О. О. Кота. Одеса : Вид-во «Юридика», 2024. С. 601–618.

22. Bertolini A, Episcopo F. Robots and AI as legal subjects disentangling the ontological and functional perspective. *Front Robot AI*. 2022. <https://www.frontiersin.org/articles/10.3389/frobt.2022.842213/full>

Zhornokui Yurii Mykhailovych,
Doctor in Law, Professor, head of Civil Law
and Procedure Department of Kharkiv National
University of Internal Affairs
ORCID: 0000-0001-9669-6062
e-mail: zhornokuy.ym@gmsil.com

LEGAL ENTITY VS ARTIFICIAL INTELLIGENCE: PROBLEM OF RECOGNIZING LEGAL PERSONALITY

The author of the article has analyzed the problem of clarifying the issue about legal personality of the artificial intelligence on the basis of a comparative analysis of the constructions of “legal entity” and “artificial

intelligence". It has been noted that there is a need to define the mechanism for a better description of the artificial intelligence's legal personality by applying: 1) theory of the artificial subject; 2) theory of the really existing subject; 3) hybrid theory. The answer to this question will provide an opportunity to establish certain key characteristics – autonomy, adaptability and artificiality.

Special attention has been paid to the fact that each legal system must decide which subjects are granted legal personality from it. Legal systems must take this decision in regard to their ultimate goal. The basic issue for the legal system concerning legal personality is whether the granting of legal personality to a particular person contributes to the achievement of this goal or hinders it.

It has been clarified that the issue about legal personality of the artificial intelligence will help to eliminate certain inconsistencies in granting it with juridical personality. Attention should be focused on solving problems related to legal personality. Even if legal personality of

the artificial intelligence is politically unattainable, the ongoing debates can help to develop more reasoned justification for already existing legal personalities.

The author has stipulated that even assuming the existence of political consent for granting the artificial intelligence with legal personality, different sets of rights and obligations are needed depending on the technical features of the artificial intelligence systems and, possibly, the areas where they will be used. At the same time, it is worth outlining whether such legal personality covers all areas of law or only some of them (for example, only civil law). Such circumstances create significant difficulties, which often prevent us from taking a clear position on this issue and disrupt coordination mechanisms when such decisions must be taken in various legal contexts.

Key words: artificial intelligence, legal entity, an individual, legal personality, subject, object, legal relations, rights, obligations, intellectual property.